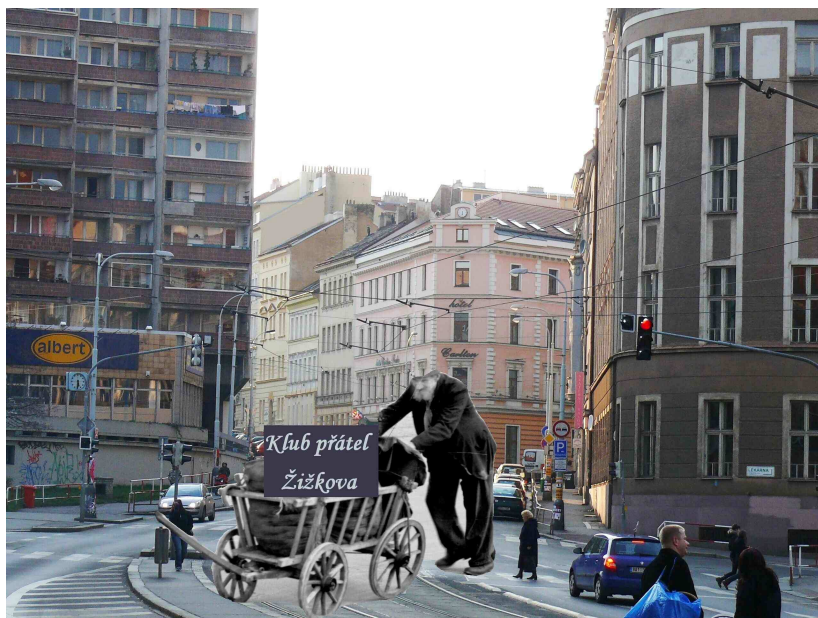

Zpravodaj Klubu přátel Žižkova

Ze Žižkova

na Žižkov

2019 - 2020

XXIII. ročník
číslo 68

Rok 2020

Petr Kallista – KPŽ

Klub přátel Žižkova vstoupil do roku 2020 již na nové adrese Ondříčkova 35. Cesta pěšky z Blahoslavovy do Ondříčkovy ulice trvá, i s čekáním na semaforech, přibližně deset minut. Klubu ta cesta trvala více než rok, nejprve vůbec kam z Blahoslavovy, pak přidělení prostor, následně úpravy a konečně vlastní přestěhování. I vybalení bylo náročné a ještě bude doznívat delší dobu než se vše zaběhne do nových „kolejí“. Ale o tom v samostatném textu.

Druhou změnou je opuštění názvu zpravodaje Klubu přátel Žižkova. Jméno, dnes elektronického periodika Žižkovské Listy, je zaregistrované pro společnost Victoria Newspaper a.s. V roce 2010 se dohodla paní Polanecká, předsedkyně KPŽ a zakladatelka klubového zpravodaje, se zaregistrovaným vlastníkem titulu Žižkovské Listy, že KPŽ smí užívat stejný název pro svůj občasný zpravodaj - cca 35 kusů jednoho vydání 2x až 3x ročně. Vše běželo v pohodě až do loňského článku v Radničních novinách, ve kterém člen spolku P.Kallista nevhodně popsal situaci kolem názvu spolkového zpravodaje, o jednání s vlastníkem titulu Žižkovské Listy a následným děním ve spolku, kde kvůli duplicitě názvu vzniklo velké rozčarování. Po zveřejnění článku v RN vlastníkem titulu Žižkovské Listy zakázal KPŽ užívat název Žižkovské Listy pro spolkový zpravodaj. Spolkem zasláný vysvětlující a omluvný dopis na zákaz nic nezměnil a není tedy jiná cesta, než aby klubový zpravodaj byl nadále Zpravodajem Klubu přátel Žižkova, a to již bez problematického titulu. Nespornou skutečností je, že název Žižkovské Listy užívalo v devadesátých letech Občanské Fórum pro svůj zpravodaj, tehdy redigovaný panem Ondřejem Pechou. S tím následně jednal zakladatel časopisu Žižkovské Listy a na základě jednání si titul nechal zaregistrovat. Paní Polanecké se pro zpravodaj spolku také název Žižkovské Listy líbil ale víme pouze to, že s panem Pechou nejednala a také, že k nějaké snaze o registraci nedošlo. V roce 2010 došlo na Radnici městské části Praha 3 k jednání mezi vlastníkem již zaregistrovaného názvu časopisu a paní Polaneckou a došlo ke shora zmíněné dohodě. Od roku 2020 tedy bude zpravodaj KPŽ nadále pouze Zpravodajem Klubu přátel Žižkova a nebude užívat název Žižkovské listy.

Jak jsme stěhovali Klub přátel Žižkova

P.Kallista - KPŽ

Spolek se stěhoval mnohokrát. Při jeho padesátileté existenci to je pochopitelné. Jenže v minulosti bylo jednak členů víc, na počátku dokonce přes 200, jednak všichni byli mladší. I těch pomocných sil mimo spolek bylo mnohem víc.

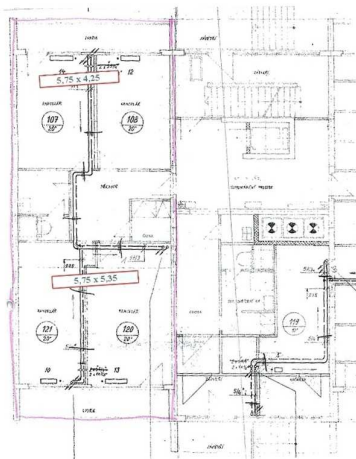
Byla přibližně polovina listopadu 2018, když jsem na chodbě domu Blahoslavova potkal svojí bývalou sekretářku. Zeptal jsem se, co tady dělá. Překvapená setkáním: „Jéé, dobrý den! Jak se máte, atd..... Já se přišla podívat na náš archiv co tu máme naproti vám, budeme ho muset někam přestěhovat. Tady se všechny prostory musí uvolnit pro stavbu, pro revitalizaci domu.“

Tušení z předchozích let, kdy se začalo hovořit o revitalizaci domů v Blahoslavově ulici, se potvrzuje, určitě dojde i na nás. Ano, potvrdili mi, že revitalizace počítá i s našimi prostory. Bylo nedaleko do Vánoc a nechtěl jsem členy Klubu plašit touto zprávou. Tu se ode mě dozvěděli až na počátku roku 2019. Nicméně sám jsem se od zmíněného setkání začal intenzivně zajímat o městskou částí nabízené nebytové prostory.

V Blahoslavově ulici jsme měli k dispozici místnost pracoviště s obsáhlým archivem a knihovnou, dále přednáškovou místnost a samozřejmě příslušenství – kuchyňku a WC. Do roku 2013, jsme měli ještě jednu velkou místnost o ploše 28 m² v suterénu, ale té jsme se rádi zbavili. Bylo v ní jen skladiště různých regálů, krabic, rozebraných skleněných vitrín, uprostřed stoly a židle – nehostinný sklep s okénky do světlíků. Představa paní Polanecké, že tam bude další společenská místnost spolku byla nereálná, už jen pro schody do suterénu a WC o poschodí výš. Nikdy to nesloužilo k ničemu jinému než jako skladiště za které jsme jen platili nájem. Tuto místnost po nás převzala Nová Trojka a byli i vděční za tam zanechané regály.

Nyní jsme hledali nové prostory, dost specifické. Místnost pracoviště s archivem a knihovnou, nejméně 25 m² a pro přednášky místnost další, alespoň 5 x 5 metrů, ne-li větší. To jsme ale v tehdejších nabídkách volných nebytových prostor nenacházeli. Nápady a rady přicházely z různých stran ale skutečně věcný přístup přišel až od starosty, který nás vyslechl a přeměroval na příslušnou komisi a vedoucího odboru VHC, se kterým jsme probrali co v současnosti užíváme a co potřebujeme. Někdy na přelomu dubna a května se uvolňoval prostor v Ondříčkově ulici, v domě,

kteřý procházel revitalizací. Vypadlo to, že ze čtyř kancelářů, podle ohledání zvenčí - stále ještě pro nás nebyly přístupné, by šlo něco udělat. Dostali jsme starý plánec z doby, kdy se v nich před léty upravovaly ležaté rozvody ústředního topení, TUV a vody pro byty nad tímto prostorem. Plánek, spíše náčrt, bez kót a podrobností, jen s naznačeným rozdělením celkového prostoru na čtyři kanceláře.

Již před léty jsem si koupil do počítače program na projektování zařízení bytů, který nyní přišel vhod. Od počátku května se maloval jeden plánec za druhým. Kóty jsem odvodil z měření mým oblíbeným dřevěným skládacím dvoumetrem zvenčí domu, když jsem si na stavbě vylezl po lešení k lodžii a změřil její šířku. To podle plánu odpovídalo šířce celého nebytového prostoru. Pak už se jednotlivé rozměry od této míry odvozovaly přepočítáváním. Původní myšlenku spojit vždy dvě a dvě kanceláře na námi zvyklé dvě místnosti jsme zavrhlí ve chvíli, kdy jsme dostali do ruky klíče a mohli se na to jít podívat. Podíval jsem se, samozřejmě s blokem, tužkou a mým oblíbeným dvoumetrem. Že jsem pak plánek překreslil a překótoval je samozřejmé. Uvědomili jsme si, že se naskýtá jedinečná možnost uložit všechny archiválie a knihovnu do samostatné místnosti, takže jednotlivé skříně už nebude nutné opatřovat zámky proti nežádoucímu přehrabování kýmkoliv, místnost bude zamčená a přístupná pouze oprávněným osobám. Následovalo překreslení projektu a soupis nejnutnějších prací. Při prohlídce jsme se seznámili s realitou ležatých rozvodů ústředního topení,

TUV a vody pod stropem. Jejich trasy jsme znali ze shora zmíněného výkresu. Byly zakryté omítnutým bedněním z dřevotřísky. „Truhlíky“ byly vázané na dělicí zdi mezi kancelářemi. Bylo jasné už od první chvíle, že až se mezi dvěma místnostmi bude odstraňovat zeď aby tak vznikl dostatečně velký přednáškový prostor, bude se muset na bourané stěně strhnout i „truhlík“ kryjící potrubí. Na něj navazoval „truhlík“ - kryt potrubí v předsíni, který byl částečně rozlezlý a flekatý od promáčení vodou. Nebylo jasné z čeho ta voda tekla, a tak byl stržený i tam. Když se zjistilo že to mohlo být pouze od zatékání v bytě nad nebytovým prostorem – uvnitř truhlíku byly jen dvě trubky ústředního topení, byly rozvody v předsíni i budoucí přednáškové místnosti zakryty novým krytem ze sádkartonu, podstatně subtilnějším než to bylo předtím. Dispozice bývalých kanceláří rozhodla o využití budoucích místností - pro knihovnu a archiv a pracoviště stačí místnosti menší, tedy ty do Ondříčkovy ulice. V těch ale, opět v krytech z dřevotřísky, vedlo ležaté potrubí nejen ústředního topení ale i vody a TUV. Rozvody vody a TUV budou v budoucnosti měněny a tak jsme nechali odstranit i „obednění“ ležatých potrubí v budoucím archivu i pracovně a už nechali nezakryté - to potrubí nám vzhledově zase tak moc nevaří. Pak bylo nutné vyřešit kuchyňku a WC. Prostor stávající kuchyňky byl o cca 30 cm kratší než náš nábytek, nevešel by se do ní. Na druhé straně předsíně byla koupelna se sprchovým koutem (ten luxus v kancelářských prostorách!), ze které byl vstup na WC. Pro provoz spolku, kam dochází na přednášky množství lidí, úplně špatné řešení. Ta koupelna byla ideálně široká pro kuchyňku naší. A tak se znovu měřilo a kreslilo a hlavně jednalo. Nakonec bylo dosaženo probourání dveří na WC přímo z předsíně a uzavření průchozích dveří mezi WC a koupelnou sádkartonovým výklenkem na úkor bývalé koupelny. Do tak vzniklého výklenku bylo umístěno malé umývatko rukou na WC. Že tam byly dveře zůstalo patrné, zůstala tam po dveřích zárubeň, ale ničemu tam nevaří. WC je tak přístupné přímo z předsíně a má i potřebné umývadlo na umytí rukou. Tady můžeme pouze nostalgicky vzpomenout na bývalou luxusní koupelnu a WC v Blahoslavově. Z koupelny tedy zmizel sprchový kout a do předem přesně určeného místa byly přivedeny trubky TUV, vody a odpadu. Jejich zakončení bylo dost přesně zaměřené, připojení dřezu pak proběhlo bez jakýchkoliv problémů. Firma, která stavební úpravy dělala, na požádání vybourala i stěnu s dveřmi z předsíně do bývalé kuchyňky a předsín se tak rozšířila o šatnový kout pro návštěvníky.

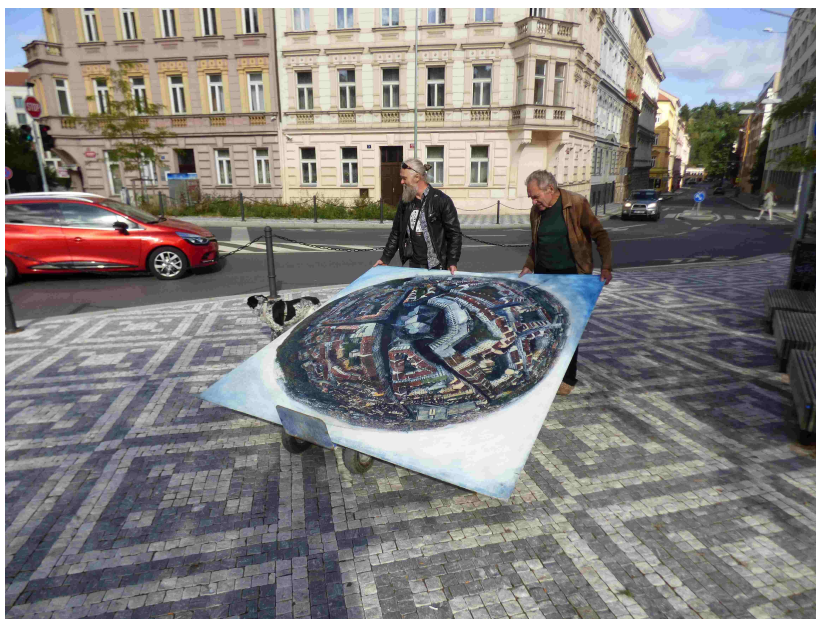
Tohle trvalo s přestávkami od června do září. Když prostory firma předala, byla demontována a převezena kuchyňka z Blahoslavovy ulice a v Ondříčkově opět smontována a připojena.

Dřív ale ještě proběhla veselá událost, o které není možné pomlčet. Vystupují v ní předseda spolku pan Schütz, ak.malíř Novák, autor obrazu Žižkova a jeho pes, lidé ze stavby revitalizace domu v Blahoslavově ulici, samozřejmě široká pobavená veřejnost a moje maličkost. V Blahoslavově ulici byl v přednáškové místnosti velký obraz Žižkova, namalovaný ak.malířem a restaurátorem obrazů, Novákem. Obraz opravdu velký, 2,5 x 2,5 m.

Nejsem pamětníkem jeho stěhování dovnitř a nedovedl jsem si představit jak půjde ven. Obrátili jsme se na autora obrazu, který to ale jako problém neviděl! Obraz je malovaný na sololitu, který je vzadu upevněný na rámu z hliníkového úhelníku a deska vyztužená dřevěnými příčkami. Ten rám je na dvou protilehlých stranách naříznutý a obraz se dá prohnout tak, že projde úhlopříčně 80 cm dveřmi. Tak se i stalo. Stalo se tak ale mnohem dřív, než došlo ke stěhování. To proto, že dovnitř nových prostor je cesta horší než v Blahoslavově č.2.

Z chodby do předsíně a z předsíně do přednáškové místnosti by kvůli prostoru obraz neprošel, navíc, dveře tady jsou menší než v Blahoslavově, pouze 70 cm. Jediná cesta tedy vedla přes lodžii z vnitrobloku, přes lešení na domě. Když jsem se ptal stavbyvedoucího, do kdy zůstane lodžie bez zábradlí, trochu mě vylekal, když řekl, že by k tomu mohlo dojít už příští týden, ale jisté to není. To znamenalo urychleně zorganizovat stěhování obrazu. Stalo se tak jednoho krásného dopoledne, svítilo sluníčko a pan Novák přijel do Blahoslavovy ulice kombíkem, ve kterém měl psa a rudl, spíš v opačném pořadí. Obraz, který jsme již před časem sundali ze zdi a pečlivě zaměřili upevňovací body kvůli budoucí instalaci, jsme prohnuli a s troškou komplikací při manipulaci chodbami vynesli ven. Pes, který byl zatím v autě, byl vypuštěn a zjevně měl radost z osvobození. Jel s sebou nikoliv z důvodu stěhování, ale neměl s kým být doma. Obraz jsme naložili prakticky naležato na rudl, dva jsme drželi obraz ležící na jeho držadlech za horní okraj, třetí vedl psa na vodítku. No, nejprve byl pes volně a radostně běhal kolem nás.

Uvázán na vodítku byl až později. Jeli jsme předem zvolenou cestou, před školou Komenského přes náměstí, pak vlevo nahoru ulicí Česobratrskou

pak doprava Jeseniovou na křižovatku. Tam byla první zastávka, pes uvázan na vodítko, aby nevběhl na frekventovanou ulici, a pořízena první fotodokumentace převozu. Když se rozsvítila zelená pro chodce, přešli jsme Prokopovu a začali potkávat první kolemjdoucí. Všichni jevíli zájem „co se to děje“, co že to vezeme. Není divu, Žižkov se na rúdlu příliš často nestěhuje a obraz 2,5 x 2,5 metru není příliš kapesního formátu, nedá se přehlédnout. V Lupáčově ulici jsem zaregistroval první fotografování mobilem, které se pak kolemjdoucími opakovalo až k tramvaji, kde zájem o nás a obraz vrcholil. Maně jsem si uvnitř opakoval rčení o bláznovi co „chodí s obrazama“..... Když se na přechodu mezi školou Lupáčova a prodejnou Bezovka rozsvítila zelená pro chodce, vypravili jsme se přes koleje. To už ve všech autech stojících na červenou měli všichni otočené hlavy na nás. A dívali se a fotografovali, i když jim už svítila zelená. Pár netrpělivců začalo houkat, ale auta tam zůstala stát a jejich posádky sledovaly náš transport. Nakonec se vše rozjelo a my jsme u ústí Kubelíkovy ulice udělali „válečnou poradu“ jak dál. Jet do Ondříčkovy ulice před dům nemělo smysl, domem bychom s obrazem neprošli. Ani přes lodžii z Ondříčkovy ulice to nešlo, dveře v nebytovém prostoru jsou úzké. Jediné řešení tedy bylo vyjet s obrazem do Bořivojovy, a stavbou vnitrobloku jet až k naší vnitroblokové lodžii. Tam přes lešení obraz zvednout do naší lodžie, a z ní pak dveřmi dát obraz rovnou do přednáškové místnosti.

A tak se i stalo, ovšem s tím, že rudl vypovídal na hroudách hlíny poslušnost a pes se na rozdíl od nás zpěčoval jít stavenišťem. Stavenišťe, tam jsme opravdu neměli co pohledávat. Navíc pod

jeřábem. Byli jsme obratem vykázáni ven. Vysvětlovali jsme proč jdeme tudy, že náš obraz Žižkova dovnitř jinak neprojde. Pes se při tom dal do štěkání a celým divadlem se bavili všichni stavbaři na lešení. Dostali jsme příkaz opustit stavbu, ale byli jsme příliš blízko cíle abychom to vzdali. Stavbu jsme opravdu opustili ale až když jsme obraz přes lešení a lodžii dostali dovnitř. Obraz byl na místě a nastala doba čekání, než jsme sehnali potřebné vrtací kladivo. Ale i to se podařilo a obraz byl zavěšený.

Ale vraťme se k vlastnímu stěhování spolku. V době, kdy došlo k rozhodnutí o přestěhování do Ondříčkovy, jsme začali zvažovat kdo, jak a kdy přestěhuje nejen nábytek a řadu věcí spolku, ale hlavně skříní archivů a knihovny. O nějaké svépomoci nemohla být řeč, fyzicky schopných stěhování je nás mizivě. Firem, které nabízejí stěhování je víc než dost, ale žádná zadarmo. Takže první bylo zahloubat se do rozpočtu roku 2019 a odhadnout výsledky hospodaření. Následně, z odhadu hospodaření, opatrně odhadnout, kolik lze na stěhování uvolnit, abychom v případě negativního výsledku žádosti o podporu, kdysi grantu u městské části, přežili rok 2020. Vyplývalo z toho, že na stěhování není možné počítat s částkou vyšší než 15 tis. korun. Následovalo opatrné vyptávání u stěhovacích firem. Proč opatrně? Když sondujete cenu, firmy se snaží si vás předem k zakázce zavázat. Když slyšeli o objemu stěhovaného, jejich nabídka se točila právě kolem této částky. Dvě firmy si nás dokonce přišly „obhlédnout“ ale okamžitě nechtěli o našich možnostech ani slyšet, protože za ty peníze bylo třeba stěhovat i pianino, které je „celopancéř“, tedy mimořádně těžké. Vzpomněl jsem si na firmu, která kdysi dávno stěhovala mého zaměstnavatele, s kterou jsem tehdy to stěhování organizoval. Byli tenkrát i dnes velice vstřícní a navíc, pro stěhování dodávají zákazníkům i krabice na balení věcí. To už jsme ale věděli o ceně, kterou jiní požadují, kterou jsme schopni uvolnit. Ale ani o chlup víc, to by bylo z hlediska hospodaření pro spolek nebezpečné. Takže jsme předložili objem stěhovaného s tichou poznámkou, že naše možnosti jsou ale dost omezené. Přijeli se podívat a řekli že by se stěhování mohlo vejít někam kolem 12 tis. Kč. To byla dobrá zpráva, leč jakmile uviděli pianino, zkusili ho nadzvednout a rázem to bylo víc o odměnu pro „těžkou partu“. Ještě než jsme se ale domluvili, řekli, že navrhuji, abychom stěhovali jen nejnútnejší, hlavně obsah skříní. Naše staré a vetché skříně že zlikvidují a zajistí nám z jiných stěhování nábytek lepší. To bylo velice lákavé, protože naše skříně by bylo dost problematické po přemístění opět dát dohromady,

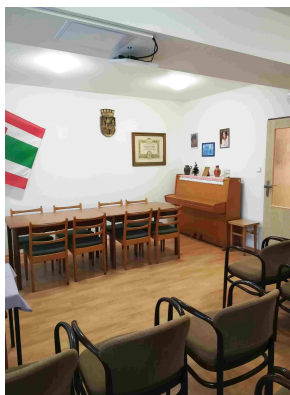
byly někdy z padesátých let, „každá ves jiný pes“, a už po posledním stěhování byly sbité hřebíky, aby se vůbec daly používat. Pak přišla řeč na peníze. Obratem slyšeli o našem maximu na stěhování a s troškou váhání to přislíbili.

Příjemné bylo, že ještě před vlastním stěhování nám sdělili, že už pro nás mají připravených 6 pěkných skříní, které dovezou hned při stěhování na novou adresu. Dodali nám 60 krabic, které začaly MVDr. Svejková a paní Petráková plnit obsahem skříní. Ano, právě ty dvě se o přestěhování nejvíc zasloužily a patří jim velký dík.

60 krabic ale nestačilo, požádali jsme ještě o deset dalších. Krabice se směly plnit jen do váhy 20 kg ale některé měly o dost víc. Když si to spočítáte, 70 krabic po 20 kg je 1,4 tuny, k tomu pianino, dobře přes 3 q, drobný nábytek a cca 35 židlí. Do 2 tun to moc daleko nemá. To vše museli chlapi od firmy Podrazil vzít do rukou a na záda, v Blahoslavově dát na auto, v Ondříčkově odnést do nových prostor, kde už je čekal „hlídací pes“ Kallista, který směřoval jednotlivé věci a balíky na určená místa. Chlapi od Podrazilů nejen přestěhovali co bylo třeba, ale i v Blahoslavově rozebrali nestěhovaný nábytek a odvezli na skládku. Když se tak stalo, s povzdechem nám opravdu naučtovali jen oněch 15 tis. Kč. Spolek musí být rád, že to tak dopadlo, už jenom kvůli výměně nábytku, na kterou jsme na začátku ani nepomysleli. Nový, tedy přesněji zánovní, přesto jako nový, nábytek nám nabídl za odvoz společnost Wealth Management, s.r.o. z Opletalovy ulice. Jeli jsme se na něj podívat a opět chlapi od Podrazilů, stále ještě za původně sjednané peníze za stěhování z Blahoslavovy, skříňně dovezli. Vše organizovala a řídila paní PhDr. Kovařovicová, které a samozřejmě i spolunajíteli firmy, panu Tomášovi Podrazilovi patří velký dík. Na nás pak zbylo „jen“ těch více než šedesát plných krabic za stálého přenášení vyprázdnit do nového nábytku.

Ano, spolek je opět funkční, ale zbývá ještě vyřešit vstupní dveře. Jsou to běžné panelákové papírové dveře, které kopnutím pořádnou botou lze prokopnout, případně dveře vypáčit páčidlem, jako se už jednou stávajícím stalo. Jejich oprava po vloupání je na nich i zárubni vidět. Bezpečnostní dveře je ale dalších cca 28 tis. Kč které už nemáme. Městská část ani Správa zbytkového majetku dost pochopitelně nebude do každého nebytového prostoru dávat bezpečnostní dveře a tak se pokoušíme o nějakého sponzora.

Proti vloupání zvenčí máme na oknech folie proti rozbití skel a lodžie jsou zasklené. Jen ty dveře.... V Blahoslavově byly jak mříž na oknech, tak bezpečnostní dveře a navíc ještě zamykací mříž přes ně. Opravdová škoda by byla ze ztráty dat a dataprojektoru, protože na nový bychom neměli a přednášky by byly bez projekce. K tomu nepořádek a následná oprava zničených dveří, kterou bychom si stejně museli uhradit sami.

Takže už zase „bydlíme“. Možná, že ještě nějaký čas budeme nacházet stopy stěhování, zejména v uspořádání materiálů. Zároveň se stěhováním totiž děláme pořádek v písemnostech archivů, k podrobnému prostudování těch materiálů, které byly léta bez pohybu. K vyhledání toho, co je duplicitní a také pročištění administrativní korespondence. Vyhledat to, co je možné likvidovat podle administrativních předpisů – faktury a doklady staré i deset, patnáct i více let.

Nejdůležitější a přednostní je ale vrátit do spolku pravidelný chod, tedy přednášky, vycházky a publikační a konzultační činnost pro veřejnost.

A co je ještě provozně a technicky před námi? Bezpečnostní dveře, zaktualizování webových stránek a začít hledat řešení jiné kopírky. Stávající, stará přes dvacet let (!) už opravdu dosluhuje. Časem asi bude nutný nový počítač a tiskárna, ale zatím stále ještě umíme do tiskárny ručně doplnit inkoust a s historickými Windows – XP si také umíme poradit. Inu, jsme dost starý spolek (51 let) s poněkud starší členskou základnou a také starou technikou. Ale nejspíš to patří k sobě. Důležité je, aby bylo všeobecně známé, že všechno co Klub přátel Žižkova dělá, dělá pro Prahu 3 a pro její obyvatele.

Přijďte se na nás někdy podívat. Pravidelně jsme v klubu každé úterý odpoledne a každých 14 dní je přednáška či beseda. O čem? To najdete v Radničních novinách.